

1. O poveste adevărată

Pădurea Hagieni este foarte frumoasă; copaci feluriti împodobiți cu păsărele, poienițe în care se joacă fluturi și flori de tot felul că poți să-ți faci coroană de neuitat.

Era vară. Niște școlari veniseră în excursie. Se jucau de nu le ajungea poienița cât era de mare.

În apropiere păștea un cârd de oi, iar cioban era chiar un călugăr bătrân de la mănăstirea Hagieni. Părintele ședea pe o piatră și privea tăcut în depărtare.

Tudor, un băiețel iute și gălăgios se străduia să se cațere pe o stâncă destul de înaltă.

Copii, eu o să mă sui acolo sus, iar voi să-mi faceți poze, da?

Părintele cioban a lăsat oițele să pască și s-a apropiat de copii șchiopătând.

– Bună ziua copii. Sunt părintele Atanasie. Poate ați cam obosit, nu vreți să vă dați aproape să vă spun o poveste?

– Cum să nu. Ce fel de poveste?

S-au apropiat toți copii, inclusiv Tudor care a renunțat la cățărutul pe stâncă.

Butonel, un băiețel cu nasul cârn a vrut să stea lângă părintele să audă mai bine.

Părintele începu povestea:

- Demult într-o pădure ca aceasta se juca un grup de copii gălăgioși ca voi. Ștregarii de atunci își făceau arcuri, săgeți sau leagăne. Răsuna pădurea de gălăgia lor, mai ales la întrecerile de alergat. Un băiat a vrut să fie el cel mai grozav și să se suie într-un copac foarte înalt ca să-l laude toți copiii. Când se străduia el să se urce-n copac iată că trece pe drum o căruța cu iarbă cosită. Gospodarul a oprit căruța și a strigat cu glas blând și prietenos la băiețelul care încerca să se cațere:

– Dragul moșului, dă-te jos, nu te mai urca mai sus să nu cazi. Hai dă-te jos, să știți toți că trebuia să ne păzim bine sănătatea și să avem grijă în tot ce facem. Necazul poate veni în orice clipă de neatenție.

Băiețelul din copac zise cam bosumflat:

– Bine, cobor imediat.

– Cum îl chema pe băiețel? Întreabă Butonel deodată.

– Numele lui nu se mai știe dar ascultați povestea mai departe:

Bătrânul cu căruța s-a depărtat puțin apoi a oprit și s-a pus pe cosit iarbă. Atunci, ce credeți; ștregarul din copac nici gând să se dea jos! A continuat să urce și tot striga la copii să se uite la el ce curajos și puternic este. Nu se lăsa până ce nu-l lăudară ceilalți copii... Deodată creanga pe care stătea s-a frânt. Băiatul cel trufaș s-a prăbușit la pământ și a început să țipe de durere.

– Ce înseamnă trufaș? întreabă Butonel cu mare interes.

Părintele Atanasie zice:

– Să fii trufaș este un lucru rău. Înseamnă să te crezi mai grozav decât toți ceilalți copii. Niciunul nu poate să facă ce faci tu, nici unul nu are curajul pe care îl ai tu și așa mai departe. Omul trufaș se pune pe el însuși deasupra tuturor și desconsideră pe toți ceilalți căci nu sunt pe măsura lui.

– Eu nu prea înțeleg cum poate să știe un om dacă este trufaș sau nu – zice Săndel.

– Tocmai aici este partea cea mai dificilă, căci acest păcat stă ascuns, pitit în inima omului.

Semnele trufiei acestea sunt: nu se mai satură de laude, nu primește sfaturi de la ceilalți, disprețuiește pe cei din jurul său, nu acceptă nici o critică sauustrare pentru greșelile lui, nu cere niciodată ajutor, se mânia dacă nu este băgat în seamă...

Ascultând cu atenție vorbele părintelui Atanasie, Butonel și-l închipuia pe omul trufaș ca un uriaș urât, plin de ură și gata să sară la bătaie...

Încet, încet, Butonel se dădea cât mai aproape de părintele Atanasie, ar fi vrut să pună mâna pe crucea lui de la gât dar nu știa dacă este voie. Totuși și-a făcut curaj și l-a luat pe Părintele de mână.

– Parcă nu-i frumos să te trufești, zise Andrei, un băiețel cuminte și cam tăcut.

– Sigur că nu-i frumos să fii așa încrezut, semeț și pornit spre gâlceavă cu toți care nu te laudă și nu te lingușesc – îl lămuri Părintele Atanasie.

– Părinte, vă rugăm să spuneți povestea mai departe – a zis cineva.

– Băiatul neascultător care a căzut din copac, și-a rupt un picior și nu mai putea de durere. În vremea aceea nu existau telefoane mobile, deci cum să chemi salvarea?

Noroc că bătrânul căruțaș, l-a luat pe băiatul rănit, l-a pus peste iarba proaspăt cosită și a plecat cu el la spital.

A stat copilul multă vreme prin spitale, a făcut operații... dar... a rămas șchiop.

Dacă ar fi ascultat de sfatul omului cu căruța...!
– zise părintele ștergându-și în grabă o lacrimă de pe obraz. Voi copii să ascultați întotdeauna sfaturile celor mari și nimic să nu faceți din trufie sau mândrie, spuse părintele mai departe. Să fiți modești, să acceptați ideea că aveți câte ceva de învățat de la mulți dintre prietenii sau colegii voștri și să fiți deschiși spre le recunoaște calitățile celorlalți și greșelile voastre.

Apoi părintele Atanasie a spus:

– Acum haideți să facem o rugăciune, căci doar prin rugăciune dobândim ajutorul și apărarea și bunătaatea lui Dumnezeu. Regretatul Părintele nostru

Arhimandrit Teofil Pârâian de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, într-o conferință către tineri le spunea cam așa: Acolo unde suntem, să facem rugăciune, și atunci ni se va limpezi mintea, ni se va curăți inima, vom avea o așezare interioară care-I place lui Dumnezeu și care ne aduce ajutorul Lui.

S-au ridicat toți copiii în picioare, s-au îndreptat cu fața la răsărit iar Părintele s-a rugat cu glas domol pentru ajutorul lui Dumnezeu, pentru ocrotirea și păzirea de toată reaua întâmplare. Apoi i-a îndemnat pe copii să se închine și le-a adus aminte de cele spuse credincioșilor de Sfântul Sebastian de la Optina: „Trebuie să facem corect semnul crucii, cu frică de Dumnezeu, cu credință și nu doar fluturând mâna.“

Copiii erau tăcuți, fiecare avea de vorbit ceva cu el însuși. Auziseră atâtea lucruri pe care nu trebuiau să le uite... Aflaseră ceva despre curățirea inimii prin rugăciune, despre așezarea interioară... Erau atâtea lucruri noi, care se cereau repetate și fixate.

Tudor a renunțat la cățărutul în copaci și se juca cu ceilalți copii când părintele Atanasie șchiopătând se îndrepta către oițele mănăstirii.

Butonel se frământa: oare se poate copil călugăr?

2. Puterea rugăciunii

Alexandru și sora lui Ana așteptaseră vacanța nerăbdători. De mult prietenul lor Constantin le-a promis că vor merge împreună, la bunica lui la Valea Seacă.

Iată că s-au întâlnit, așa cum era planul, și-au împărțit dulciuri și au hotărât programul: a doua zi se vor duce lângă crâng unde paște bunicul oile. Când au ajuns; au văzut pășunea plină cu flori care parcă zâmbeau și mulțumeau soarelui pentru căldură și lumină. Oile pășteau liniștite, dar nu scăpau din ochi mielușii care trebuiau să stea lângă ele.

Cei trei prieteni au început deci să alerge după flori, după cuiburi de păsărele din care așteptau să audă ciripit de puișori.

Oile s-au cam împrăștiat; unele au luat-o printre tufele de măceșe, altele mai în vale; care încotro. Moș Ulică, ciobanul răzimat în băț, privea oițele dus pe gânduri. Deodată strigă la cățelul de la oi: „Dă-le margine!“ Cățelușul Negruș o rupe la fugă și înconjoară toată turma strângând-o lângă moș Ulică.

Copii s-au mirat foarte: cățelul acesta părea dresat.

Când se uitară mai bine au văzut că un mielușel a rămas cam departe, singur și rătăcit.

– Copii, să mergem fuga să-l aducem și pe mielușelul speriat! A zis unul din băieți.

Au fugit deci toți trei, l-au înconjurat și încetișor, încetișor l-au prins fără să-l sperie mai tare. Dar s-a stârnit o ceartă: cine să-l țină în brațe? Alexandru care l-a prins, Constantin pentru că sunt oile bunicului lui, sau Ana că e cea mai mică și să nu se supere. S-a hotărât deci ca mieluțul să fie ținut în brațe de Ana, pentru că băieții trebuie să fie politicoși cu fetițele. Cum mergeau toți către cârdul de oi, nu se știe cum Ana a alunecat, s-a împiedicat, și a scăpat mieluțul din brațe căci era gata să cadă. Speriat, dar speriat tare, mieluțul a dat să se ridice, apoi a căzut pe iarbă scoțând un scâncet, poate de durere.

Copii au rămas încremeniți de spaimă; mieluțul nu mai putea să meargă. Mielușelul care mai înainte zburda...

Grăbit foarte se apropia moș Ulică:

– Ce s-a întâmplat copii?

– Era să cad și l-am scăpat din brațe – zice Ana plângând. Eu n-am vrut...

Băieții șopteau ceva mai într-o parte: Fetele astea nu-s bune de nici o treabă serioasă. Altă dată n-o mai luăm în nici o drumeție!

Moș Ulică a luat mieluțul între mâini, l-a mângâiat cu grijă pe spate și piciorușe apoi l-a băgat cu grijă sub cojocul lui uriaș.

– Iartă-mă nene Ulică, n-am vrut. Iartă-mă și tu mielușelule! Zicea Ana plină de îngrijorare.

Mai jucați-vă puțin că de-acum trebuie să vină baba să vă ia la masă; spuse nenea Ulică fără supărare.

Când a sosit bunica i-au povestit ei tot necazul cum a fost și au întrebat:

– Buni, ce crezi, se va face bine mielușelul sau va rămâne șchiop?

– Nu știi, dragii mei, numai Dumnezeu știe căci El poartă de grijă la toți oamenii și la toate viețuitoarele.

Cu bunătate ne poartă de grijă, ne ajută și ne iubește, iar noi trebuie să-i mulțumim în rugăciune și să facem fapte bune.

Înainte de culcare toți trei copii, deși obosiți, s-au așezat înaintea sfintelor icoane să se roage. În seara aceasta rugăciunea a fost ceva mai lungă căci aveau o mare îngrijorare.

Când s-au sculat dimineața, toți trei s-au dus direct la saivanul oilor, dar l-au găsit gol.

Toată turma era la păscut, sub iesle nimic, după coceni nimic.

– Buni, nu-l găsim pe mieluşelul nostru; tu ştii unde este?

- Păi, unde să fie? Cu turma la pășune.
- S-a făcut bine? S-a auzit dintr-un cor de trei glasuri.
- Pentru rugăciunile noastre, Dumnezeu l-a făcut bine, căci numai de la El avem sănătate și putere – zise bunica cu bunătațe. Domnului trebuie să-i mulțumim pentru sănătate, pentru pace și pentru toate bucuriile vieții.
- Cei trei ștregari au plecat în fugă la pășune să-l vadă pe mieluțul cu pățania.
- Rămasă mai în urmă, Ana striga:
 - Oare o să ne lase să-l prindem și să-l pupăm?

3. Ecoul

Se apropia marea și strălucita sărbătoare a Sfinților Paști. Măriuca era cu tatăl ei la cumpărături; câte jucării și dulciuri și bunătăți au cumpărat, căci așa se sărbătorește Sfântul Paști; cu daruri bogate, dar și cu rugăciune.

Se îndreptau spre casă; la un colț de stradă era o femeie care sta liniștită și tăcută așteptând parcă ceva. Deodată Măriucăi i-a trecut prin cap să meargă lângă femeie și să-i ofere ceva din cele multe bunătăți pe care le avea.

Când i-a oferit câteva banane și napolitane, femeia cea tristă a zis: mulțumesc mult copilă frumoasă, ce mult se vor bucura fetele mele de aceste daruri!

– Câte fete aveți și câți anișori au? A întrebat curios tatăl Măriucăi.

– Am două fetițe; una cam de aceeași vârstă cu a dumneavoastră și una puțin mai mică. Locuim în scara de la blocul de peste drum; oameni buni ne-au îngăduit să locuim în scara blocului lor căci este frig și noi nu avem casă.

Luându-și rămas bun, Măriuca și tatăl ei au plecat cufundați în gânduri. Parcă auzeau un ecou: noi nu avem casă.

Au ajuns acasă, au desfăcut cumpărăturile, dar ecoul tot nu le dădea pace: noi nu avem casă...

– Tati, spuse Măriuca, mi-ai cumpărat atâtea jucării și mi-a mai adus și buni, deci n-ar fi bine să mergem să dăm și fetițelor fără casă, să se bucure și ele de sărbători?

– Sigur că ar fi minunat; și nu numai ele se vor bucura, ci și Îngerul tău păzitor, care vede faptele tale bune și mult se bucură.

Au luat deci un ursuleț de pluș, un cățel de catifea și două cutii cu bomboane și s-au dus la blocul unde, în scară, își făcuseră adăpost femeia cea tristă și fetițele ei.

Cele două fetițe erau ca două păpuși, blonde, cu ochii verzi, care atât de mult se mai bucurau, că aveau două jucării noi. E drept că de sărbători ele mai primeau de la oameni, câteva jucării sau hăinuțe, dar nu noi. Erau întotdeauna bucuroase de daruri, dar de data asta parcă era altceva: darurile nu numai că erau noi, dar parcă veneau de undeva, de departe... Veneau din sufletul Măriucăi. Toate trei fetițe s-au jucat puțin apoi s-au despărțit.

Nu s-au despărțit de tot; gândurile fetițelor o căutau pe Măriuca, iar gândul Măriucăi nu se despărțea de amintirea fetițelor cu ochii jucăuși.

A doua zi era Marea și Strălucita sărbătoare a Ortodocșilor: Învierea Domnului Hristos. Când s-au întors de la biserică toți se pregăteau să stea, cu bucurie, la masa sărbătorească.

Dar bucuria nu era întregă, era fărâmițată de același ecou neobosit: noi nu avem casă. Măriuca era tăcută, la fel și tatăl ei...

Deodată ridicară privirea unul către celălalt:
– Știu la ce te gândești! a spus tati.

– Și eu știu la ce te gândești, a răspuns Măriuca. Deci să ne grăbim!

Imediat, fără să mai spună vorbe multe au început să se îmbrace.

– Ce-i cu voi, unde vă duceți? a întrebat mama Măriucăi.

– E secretul nostru; nu spunem, a răspuns tatăl Măriucăi.

Au plecat grăbiți; nu vorbeau nimic, nici nu spusese unde vor merge.

Sunt unele fapte care n-au nevoie de vorbă multă.

Au ajuns la blocul, unde în casa scării, pe o canapea, se jucau cu bucurie, două „păpuși vii”.

– Hristos a Înviat, a rostit Măriuca.

– Adevărat a înviat – au răspuns cele două fetițe, împreună cu mama lor.

Măriuca nu știa cum să înceapă:

– Noi..., spuse cu emoție, vă rugăm să veniți la noi, să prăznuim împreună Sfântul Paști, să ne jucăm și să ne bucurăm ca trei bune prietene. Fără voi parcă ne lipsește ceva...

Ar fi vrut să le mai povestească și de acel ecou, care neobosit, cu insistență, repeta un lucru atât de trist... dar n-a mai spus nimic.

Cele două fetițe se uitau întrebătoare către mama lor... oare este posibil să meargă la Măriuca... și este adevărat că ele vor fi prietene cu Măriuca?

Mama lor, a înclinat ușor din cap și toate trei au început să se îmbrace...

– Tati să vezi ce-o să se mai bucure mami când ne-o vedea cu cine ne întoarcem acasă! zise Măriuca.

Zâmbind tatăl spuse:

– Sigur că mami se va bucura mult, dar nu numai ea, cine altcineva crezi tu că se bucură?

– Dumnezeu cu Îngerii din cer! A spus Măriuca strângând de mânuțe pe cele două „păpuși vii“.

Toți au fost foarte bucuroși în acele sfinte zile de Paști. În zilele de vacanță, după Paști, s-au plimbat, s-au jucat împreună, de ziceai că sunt prietene de ani de zile.

Într-o dimineață tatăl Măriucăi zise:

– Mă duc la comisia de protecție socială de la primărie împreună cu mama prietenelor tale să vedem când va fi posibil să li se dea și lor o locuință socială. Trebuie să se găsească o soluție cât mai bună pentru ele.

– Bravo tati, știam eu că tu ești cel mai bun tătic. Ia-mă și pe mine cu tine, te rog, zise Măriuca cu mare emoție.

4. Furtuna

În sat la bunicii mei era un pescar foarte pri-
ceput: Sucitu.

Nimeni nu mai știa dacă îl chema așa, sau așa îi zicea lumea, că azi zicea una, mâine zicea altceva și nu mai recunoștea ce-a zis ieri.

Mult pește prindea moș Sucitu, dar și ținea la preț; nu-ți dădea o mână de obleț, nici dacă te făceai praf rugându-l.

– De ce să dea degeaba – ziceau unii mai grăbiți la vorbă – e doar munca lui.

– La ce folosește munca omului, fără ajutorul lui Dumnezeu – ziceau cei cu mintea mai „coaptă“.

Și tot ei ziceau:

– Dumnezeu te ajută, dar să faci și milostenii, nu să ții totul doar pentru tine. Zgârcenia și egoismul sunt păcate.

Și așa se împărțeau sătenii în două echipe, ca la fotbal; dar „meciul“ lor nu se mai termina niciodată.

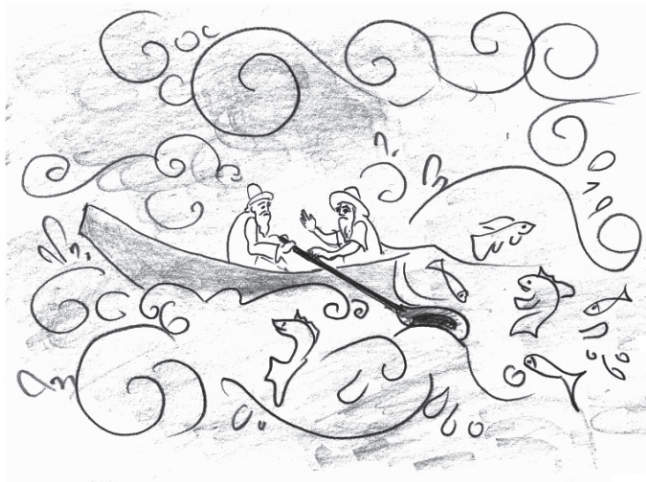
A fost odată că s-a dus moșul într-un loc bun, numai de el știut, și a mai tocmit un om sărac să lucreze pentru el cu simbrie. În ziua aceea au prins frumusețe de biban, plătică mare și mărunțiș, ce să mai spunem. Aproape că se umpluse barca de mulțimea de pește.

Moș Gheorghe, săracul care muncea pentru Sucitu, era bucuros că au prins mult pește și gândea cu sfială: poate s-o milostivi și mi-o da și mie ceva mai mult pentru osteneala mea, că mulțumită Domnului, am pescuit noi astăzi cu spor, nu după priceperea noastră.

Se-ncruntă deodată Sucitu și parcă, ghicindu-i gândul îi zice:

– Uite, să știi că înțelegerea rămâne înțelegere: eu îți dau cât ne-am tocmit. Am prins mult pește că sunt eu dibaci, asta-i treaba mea. Doar acum n-o să-ți măresc cumva dreptul, că tu tot atâtea ore ai lucrat. Și să fii mulțumit cu cât îți voi da, că de nu, altădată tocmesc pe altcineva din sat – zise Sucitu cu vorba lui înțepătoare:

– Fie precum grăiești matala, zise celălalt pescar, că doar n-o să ne certăm. După cum știm, cearta și vrajba nu sunt plăcute lui Dumnezeu.

Și cum vorbeau ei așa, nemi că se pune un vânt, un vânt înfuriat, ceva la care nu puteai să-i stai împotriva, nici să stăpânești barca.

Malul era cam departe, lotca tot lua apă până când s-a răsturnat. Tot peștele, chiar tot, a fost pierdut iar cei doi pescari de-abia au reușit să tragă lotca inundată la mal.

Furios, furios foarte, moș Sucitu zice:

– Grea zi, eu n-am nici o vină. Hai moș Gheorghe să plecăm, iar despre simbrie, vezi și tu că n-am agornisit nimic, deci n-am ce să-ți dau nici ție.

Ostenit de atâta muncă, cu hainele ude, dar cu inima bună, moș Gheorghe zice:

– Rău m-am supărat de paguba pe care ai avut-o. Măcar să te ajut să ducem niște lemne de foc, să ai cu ce să te-ncălzești, să nu stai cu hainele ude. Domnului să-I mulțumim că ne-a păzit sănătoși, și că ne-a dar putere să scoatem lotca la mal. Eu nimic nu cer pentru a mea lucrare, dumneata să fii sănătos.

Dragi cititori, voi cine credeți că a stârnit furtuna așa de-odată și le-a răsturnat barca celor doi bătrâni?

5. Lecția de viață

Dumitru și Nicolae erau buni prieteni, își făceau lecțiile împreună, se ajutau la treabă, iar vara se jucau cât poșteau. Bunica îi puneă seara la rugăciune, apoi le spunea povestiri duhovnicești din viețile Sfinților. Bunica zicea, că toate pildele morale trebuie să le aplicăm în viața noastră, adică să facem și noi fapte bune, cum au făcut Sfinții.

Într-o zi, moș Brăzdache își pregătea carul, să plece a doua zi, dis de dimineață, după lemne. De mult le promisese, lui Dumitru și Nicolae că o să-i ia la pădure și o să fie o excursie minunată.

– Să mergem repede, s-o rugăm pe buni să ne lase, spuse Nicolae.

– O să fie grozav, zise Dumitru, eu o să fac cea mai frumoasă compunere la școală.

Bunica, se învoi și spuse:

– La plecarea de acasă faceți rugăciunea, la plecarea din pădure către casă, faceți de asemenea rugăciunea, cum v-am învățat, căci ne este bine nouă, dacă în toate cerem ajutorul lui Dumnezeu.

Să știți că, noi oamenii, nimic nu putem să facem fără ajutorul bunului Dumnezeu. Dar ajutorul acesta trebuie să-l cerem, adică să ne rugăm.

– Da, bunică, așa vom face – au răspuns ștregarii și și-au luat pachetele cu pâine și brânză, pentru drum.

Au plecat ei de dimineață, gândind că poate vor vedea un iepuraș, sau vor culege mure, sau flori. Drumul era foarte frumos, chiar încântător. La pădure, moș Brăzdache a ales copaci uscați, i-a doborât cu dibăcie și a încărcat carul, cam până la prânz.

– Băieți, stăm la masă și apoi plecăm, a zis moșul de sub mustață.

Cei doi prieteni își făceau semne și șușoteau ceva...

– Măi băieți, aveți ceva de spus, este ceva în neregulă? A întreat prietenos bătrânul.

– Nu, nimic, ne-a Brăzdache, doar că ne-am adus aminte că a zis buni să ne facem rugăciunea înainte de-a pleca la drum, către casă.

– Moșul bufni cam plictisit: măi băieți, treaba-i treabă și rugăciunile sunt rugăciuni, ați înțeles? N-avem timp acum!

Au plecat deci la drum. La valea lui Martac, când să facă colțul au întâlnit o bătrână gârbovă cu un snop de bețe uscate-n spate. Era baba Sanda, se ducea în același sat, dar mergea greu fiind împovărată de ani și de greutatea lemnelor de foc.

Moșul a dat bice cailor și și-a văzut de drum, parcă nici nu o observase pe bătrâna, care poate ar fi vrut să puie și ea lemnele-n căruță și să se mai hodinească o vreme, până ajungeau în sat.

– Dii, bă, zise moșul și îndemnă caii să-și țină drumul.

Se lăsa de seară când au ajuns în gospodăria moșului cu căruța plină.

Trebuia să se grăbească, să descarce cât încă mai era lumină. A început deci bătrânul să descarce, ne băgând de seamă că a lăsat căruța în pantă. Aceasta a luat-o la vale, mai repede, și mai repede până s-a

proptit în peretele tindei pe care l-a dărâmat. Moșul s-a mâniat foarte, a intrat în casă, a trântind ușa după el și a strigat:

– Babo, adu-mi te rog o cană cu vin.

– Bătrâna nu zăbovi prea mult și se întoarse cu o cană cu vin și un castron cu scovergi bine rumenite.

– Bună treabă ai făcut, da când ai avut tu timp să mai faci și d-astea?

– Ieri le-am primit de bogdaproste de la baba Sanda, ea de multe ori ne aduce împărțeală și zice: când fac câte ceva bun întâi împart și apoi gust, că așa am apucat din bătrâni.

Moș Brăzdache nu s-a mai atins de cana cu vin; alte lucruri îl frământau acum.

Bătrâna pe care o lăsase pe marginea drumului cu legătura de lemne în spate, chiar ea, baba Sanda, dăduse dovadă de atâta atașament, bunătate și noblețe sufletească.

Mult se mai mustra pe sine, moș Brăzdache, și zicea că trebuie să caute prilej să-i aducă apă, să-i curețe zăpada sau altceva, că nu trebuie să mai fie „de piatră.“

Când au văzut marea supărare, copiii au plecat repede acasă îngândurați.

– Nicule, să-ți pun o întrebare, zise Dumitru: Dacă moșul își făcea rugăciunea înainte de-a pleca la drum, dacă o ajuta și pe tușa Sanda cea gărbovă, oare nu se sfârșea ziua cu bine? Căci atunci când ne rugăm, când facem fapte bune, Îngerul păzitor este cu noi, nu-i așa?

– Grea este întrebarea ta – zise Nicu – hai repede s-o întrebăm pe buni!

Bunica ia ascultat cu atenție, apoi a zis:

– Eu, mamă, nu știu să vă răspund la întrebare, căci n-am multă carte și nici năravul să judec faptele oamenilor... Apoi a deschis cu mare grijă o carte veche, dar care, parcă-ți întindea mâna la nevoie, care avea răspuns la toate.

Se-nchină bunica fără grabă apoi citi: „*Pe cei păcătoși îi vor ajunge relele*“ (Prov. 12, 27). Apoi a închis cartea, a sărutat-o și a pus-o frumos la locul ei spunând:

– Să ne rugăm pentru moș Brăzdache, să-l ajute Dumnezeu să treacă prin acest necaz și să-l înțelească. Căci Dumnezeu este izvorul înțelepciunii și al milostivirii.

Schimbarea lăuntrică a bătrânului începuse deja: așa rânduiește Dumnezeu, pe cei care greșesc să-i îndrepte.

6. Gălbenuș navigatorul

Pe malul Dunării sunt multe locuri pitorești. Topalu este un sat foarte frumos, de pe malul Dunării, de unde poți să privești convoaie de șleपुरi împinse de remorhere și urmărite de pescăruși care așteaptă să le arunce marinarii pâine.

În Topalu, vara vin mulți copii în vacanță la bunici. Înaltă zmeie de pe deal, merg la pescuit sau construiesc vapurașe și le pun pe Dunăre să plutească Dănuț, un școlar din Constanța, a sosit de câteva zile. S-a pus pe treabă împreună cu Nicu, un prieten din sat cu care s-a jucat și vara trecută. Au construit ei un vapuraș, și i-au pus numele „Neptun“. Era o zi frumoasă, cei doi constructori navali au hotărât că Neptun trebuie să plece în prima cursă pe Dunăre. S-au dus deci la malul apei împreună cu alți copii și au așezat vapurașul pe apă. Neptun a început să plutească legănându-se ca o lebădă. Pe mal, foarte aproape, era și o cloșcă cu puișori care tot căutau ceva prin iarbă. Lui Dănuț i-a venit o idee: a prins un puișor galben ca lămâia, l-a așezat pe vapuraș și apoi strigă către toți copiii:

– Uitați-vă, Gălbenuș navigatorul!

Copii au văzut puișorul speriat stând pe puntea vaporului-jucărie și au început să râdă. Nicu se pregătea să-i facă lui Gălbenuș o poză cu telefonul. El credea

că Dănuț o să țină vaporeșul de sfoară. Însă Dănuț s-a dus puțin mai încolo, să se vadă toți puișorii.

Neptun, lăsat liber, a început să plutească ușor pe apă. Până să înțeleagă bine ce se întâmplă, vaporeșul se tot ducea la vale. Căci Dunărea curge grăbită, n-are recreație ca la școală. Copii fugeau pe malul apei și încercau cu niște bețe lungi să ajungă la vaporeș și să încerce să-l tragă la mal ca să-l salveze pe Gălbenuș.

O fetiță striga cu emoție:

– Gălbenuș țin-te bine!

Neptun se tot ducea pe apă, nepăsându-i de supărarea copiilor.

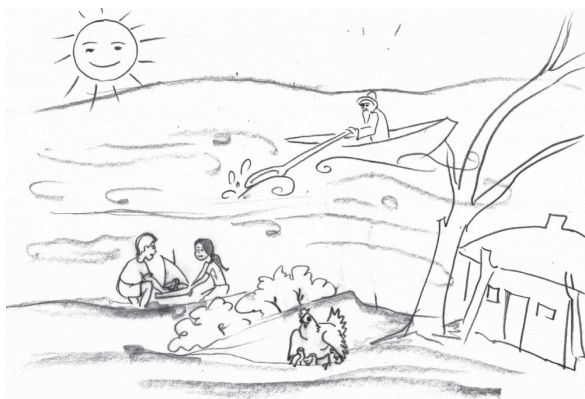
Nicu și Dănuț erau supărați că își pierdeau vaporeșul la care au lucrat îndelung; dar mai mult erau supărați că nu știau ce o să se-ntâmple cu Gălbenuș.

Necazul era așa de mare iar copiii păreau cu totul lipsiți de ajutor.

Dănuț spuse: mi-a spus mie bunicul că în toate necazurile, supărările sau problemele pe care le avem, să ne punem nădejdea în ajutorul Maicii Domnului. Maica Domnului, zicea bunelul, este grabnic ajutătoare, ocrotitoare și apărătoare în toate întâmplările rele.

Fără să mai piardă timpul cei doi prieteni au început să se roage-n șoaptă Maicii Domnului să-l salveze pe Gălbenuș: Maica Domnului, ajută-ne căci Gălbenuș este în pericol din cauza noastră iar noi nu putem să-l aducem la mal. Ajută-ne Maica Domnului căci toți îl iubim pe Gălbenuș. Noi credem că și Tu, Maica Domnului îl iubești pe Gălbenuș și pe toate viețuitoarele că doar sunt create de Dumnezeu.

Rugăciunea era purtată de vânt și dusă-n depărtări acolo unde se duce el după Sfânta Poruncă. Ea mai era purtată și de aripi nevăzute de îngerii care, rugându-se la rândul lor, o duceau Împărătesei Cerului și a pământului, Maicii lui Dumnezeu.

Dunărea se arăta nepăsătoare față de necazul copiilor, ea își continua călătoria către Marea Neagră. Legănându-se, vaporeșul se tot ducea la vale.

Deodată, nu se știe de unde, a apărut o barcă pescărească. În barcă un bătrân cu barba ninsă de mulțimea anilor. Cine nu-l cunoștea pe moș Anton care le dădea copiilor plute și bețe pentru undițe.

– Nea Antoane, vino, te rugăm, vino repede, că am scăpat pe apă un vaporeș – zise Dănuț.

– Bine, năzdrăvanilor, cum să nu vin – zise bătrânul pescar și începu să vâslească cu putere că nici nu ziceai că-i împovărat de ani.

A apropiat ușurel barca de vaporeșul neascultător, a întins binișor mâinile, l-a prins pe Gălbenuș și l-a pus în barcă. Apoi a luat și vaporeșul.

Salvarea se încheiase: Gălbenuș era în siguranță, dar și vaporeșul-jucărie.

Copii au început să bată din palme, mulțumindu-i lui nea Anton.

Toți copii au luat-o spre casă vorbind cu bucurie despre întâmplarea aceasta.

Pe drum, Dănuț zise:

– A avut dreptate bunelul!

7. Noblețe duhovnicească

ERA o zi obișnuită, într-o țară îndepărtată, Mexic. Raul, un băiețel de nouă ani, se ducea la un prieten. Nu departe în fața lui, alt băiat, pe nume Matias mergea pe o tricicletă încărcată cu fel de fel de vase cu mâncare proaspătă cu care se îndrepta către un șantier. Matias le ducea muncitorilor cartofi copti, orez prăjit, lipie și alte bunătăți pe care le vindea muncitorilor la masa de prânz.

Întotdeauna muncitorii îl așteptau cu drag. În felul acesta câștiga ceva bănuți pentru mama lui și cei doi frațiori mai mici.

Deodată, Raul vede cu spaimă cum, din greșeală, un camion a lovit tricicleta într-o roată din spate. Tricicleta s-a răsturnat și Matias a căzut imediat la pământ. Îngrozitor!

Raul a alergat îndată la acel loc. Trebuia să facă ceva, simțea că trebuie să-l ajute pe băiatul accidentat dar nu știa cum. Bine că avea celularul la el.

– Tati vino repede, vino la vreo 5-6 case, de la casa noastră, căci s-a întâmplat un accident. Te rog, tati, repede...

– Îndată, fii fără grijă! Se auzi vocea tatălui său.

Tatăl a sunat întâi la salvare, apoi a luat mașina și foarte repede s-a dus la acel loc. Se strânsese lume. Matias plângea.

Iată că a sosit salvarea; doctorița l-a examinat pe Matias, apoi încet, încet, cu grijă l-a urcat în salvare.

Raul se uită la tatăl său:

– Tati, noi ce trebuie să facem?

– Mai întrebi? Urcă repede în mașină căci mergem la spital.

La spital au așteptat ceva timp, până i s-au făcut lui Matias toate consultațiile necesare. Apoi Raul și tatăl său, au cerut permisiunea să intre în salon să-l viziteze pe Matias.

– Cine sunteți? A întrebat doctorul, îi sunteți rude?

– Nu, zice Raul; îi suntem prieteni.

Raul se mira singur de ceea ce a spus: îi suntem prieteni!

De fapt nici nu-l cunoștea pe Matias și totuși simțea că trebuie să-i fie alături, să-l ajute, așa cum ajuți pe un prieten la necaz.

Au intrat deci în salon și l-au găsit pe Matias întins pe pat. Avea câteva mici lovituri, deja pansate și trebuia să se odihnească.

– Să facem cunoștință, pe mine mă cheamă Raul. Cum te simți?

– Acum sunt bine, mă doare unde m-am lovit, dar sunt destul de bine. Numele meu este Matias. Sunt supărat foarte căci nu mai am tricicletă cu care să duc mâncarea la muncitori, ce-o să fac? Cu tricicleta duceam mâncare la un șantier și câștigam bănuții necesari pentru familia noastră. Spunând acestea Matias începu din nou să lăcrimeze.

– Băieți, mai sunt și eu pe aici, spuse tatăl lui Raul. De tricicletă mă ocup eu; va fi ca nouă. Te rog, Matias, să fii fără grijă, stai liniștit, odihnește-te, iar mâine

noi vom veni din nou la tine. Acum mergem s-o liniștim și pe mama ta.

La rugăciunea de seară, Raul s-a rugat îndelung pentru vindecarea noului său prieten.

Timpul trecea foarte greu; nu-i ușor să ai un prieten bolnav.

A doua zi s-au dus și l-au luat pe Matias de la spital căci așa a spus doctorul.

Raul zice emoționat:

– Matias eu și tatăl meu vrem să te rugăm să vii să lucrezi la cofetăria lui tati; măcar o vreme, până se va rezolva cu tricicleta.

– Cum? eu... Ce pot eu să fac? întrebă Matias.

– Sunt o mulțime de lucruri de făcut: să așezi materialele în rafturi, să pui etichetele la prăjituri și alte lucruri asemenea.

Și vei câștiga destui bani pentru familia ta. Raul vorbea cu atâta bunătate și îi inspira atâta sprijin și ajutor lui Matias, căci s-a întâmplat chiar așa cum este scris în Sfânta Scriptură: „*Omul blând e doctor al inimii*“ (Prov. 14, 30).

Pe fața lui Matias a apărut un zâmbet; primul surâs după trista întâmplare.

– Vă mulțumesc foarte mult, îmi sunteți adevărați prieteni, zise Matias ștergându-și pe furiș o lacrimă.

De a doua zi la cofetăria „Bucuria copiilor“ lucrau, dar se mai și jucau, cei doi prieteni: Matias și Raul.

Gândindu-ne la toate cele întâmplate în această poveste, să tragem învățătură: să sărim în ajutorul celor care sunt în suferință sau necazuri. Întotdeauna să fim gata să ajutăm, după posibilitățile noastre, pe cei care sunt în necazuri. De multe ori chiar și un cuvânt prietenos, o vorbă plină de blândețe sau o privire plină de compasiune poate să vindece multă durere. Dar acestea toate vor fi de și mai mult folos, dacă le însoțim de

lacrimile noastre. Înaintea icoanei Maicii Domnului să vărsăm lacrimi pentru cei aflați în suferință, și Stăpâna Preacurată va risipi toată durerea și va revărsa peste toți, mila Fiului Său și Dumnezeuul nostru.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne-a lăsat nouă vorba aceasta: „Dragostea lui Dumnezeu și dragostea oamenilor sunt cele două fețe ale unei singure iubiri depline“.

Să cultivăm iubirea adevărată, iubindu-L pe Dumnezeu, iubind și ajutând oamenii atât cât ne este cu putință.

Și cu cât mai mulți oameni vor încăpea în iubirea noastră cu atât mai mult îl vom bucura pe Îngerul nostru păzitor.